KOHTUJURISTI ETTEPANEK
CHRISTINE STIX-HACKL
esitatud 1. aprillil 2004 [1]

I — Sissejuhatus

1. Käesoleva liikmesriigi kohustuste rikkumise hagiga palub komisjon tuvastada, et kuna Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik ei ole võtnud vajalikke meetmeid selleks, et siseriiklikku õigusesse üle võtta nõukogu 16. juuni 1975. aasta direktiivi 75/439/EMÜ õlijäätmete kõrvaldamise kohta, [2] muudetud nõukogu 22. detsembri 1986. aasta direktiiviga 87/101/EMÜ [3] (edaspidi „muudetud direktiiv 75/439"), artikli 3 lõige 1, mille kohaselt peavad liikmesriigid eelistama õlijäätmete töötlemisel regenereerimist nende põletamise või muul viisil kõrvaldamise asemel, siis on Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik rikkunud sellest direktiivist tulenevaid kohustusi.

2. Eelkõige on küsimus selles, millises ulatuses nimetatud säte kohustab arvestama seal viidatud tehnilisi, majanduslikke ja organisatsioonilisi piiranguid.

II — Õiguslik raamistik

3. Direktiivi 75/439 artiklite 1–6 esialgne versioon asendati direktiivi 87/101 artikliga 1 kehtestatud uute sätetega. Direktiivi 87/101 teine põhjendus kõlab järgnevalt:

„õlijäätmete ringlussevõtu kõige ratsionaalsemaks viisiks on üldjuhul regenereerimine, kui arvestada selle abil saavutatavat energiasäästu; seepärast tuleks õlijäätmete töötlemisel eelistada regenereerimist, kui tehnilised, majanduslikud või organisatsioonilised piirangud seda lubavad."

1 — Algkeel: saksa.
2 — EÜT L 194, lk 23 (edaspidi „direktiiv 75/439").
3 — EÜT 1987 L 42, lk 43 (edaspidi „direktiiv 87/101").

4. Muudetud direktiivi 75/439 artikkel 1 sätestab, et mõistet „regenereerimine" kasutatakse asjaomase direktiivi mõttes kui „mis tahes toimingut, mille tulemusel saadakse õlijäätmete rafineerimisel baasõlid, eelkõige eraldades sellistes õlides sisalduvad saasteained, oksüdatsiooniproduktid ja lisandid".

5. Muudetud direktiivi 75/439 artikkel 3 sätestab:

„1. Kui tehnilised, majanduslikud ja organisatsioonilised piirangud seda lubavad, võtavad liikmesriigid vajalikke meetmeid, et eelistada õlijäätmete töötlemisel regenereerimist.

2. Kui lõikes 1 osutatud piirangute tõttu õlijäätmeid ei regenereerita, võtavad liikmesriigid kõik vajalikud meetmed tagamaks seda, et õlijäätmete põletamine toimuks keskkonnaohutult vastavalt käesoleva direktiivi sätetele, tingimusel et põletamine on tehniliselt, majanduslikult ja organisatsiooniliselt teostatav.

3. Kui õlijäätmeid ei regenereerita ega põletata lõigetes 1 ja 2 osutatud piirangute tõttu, võtavad liikmesriigid kõik vajalikud meetmed, et tagada nende ohutu hävitamine või kontrollitud ladustamine või ladestamine."

III — Kohtueelne menetlus ja kohtumenetlus

6. Oma vastuses komisjoni küsimustikule, mis puudutas muudetud direktiivi 75/439 ülevõtmist siseriiklikku õigusesse, väitis Ühendkuningriigi valitsus, et õlijäätmete töötlemisel ei saa eelistada regenereerimist tehniliste, majanduslike ja organisatsiooniliste piirangute tõttu. Ühendkuningriigi valitsus viitab siinjuures sellele, et selle jaoks on vaja teha märkimisväärseid investeeringuid. Õlijäätmete regenereerimist takistavad eelkõige nii õlijäätmetest saadavat energiat kasutavate ettevõtete konkurentsivõime, kui ka baasõlide madal hind, mis muudab regenereerimise mittetulusaks.

7. Komisjon esitas nii 19. aprilli 2001. aasta märgukirjas kui ka 21. detsembri 2001. aasta põhjendatud arvamuses seisukoha, et ei esine põhjendatud piiranguid õlijäätmete regenereerimise eelistamisel ja seetõttu on Ühend-

kuningriik jätnud võtmata meetmed muudetud direktiivi 75/439 artikli 3 lõike 1 siseriiklikku õigusesse ülevõtmiseks.

8. Kuigi Ühendkuningriigi valitsus rõhutas oma vastuses põhimõttelist valmidust võtta nimetatud säte täielikult üle, märkis ta lisaks, et õlijäätmete töötlemisel on regenereerimise eelistamise takistuseks eelkõige majanduslikud piirangud. Ühendkuningriigi õlijäätmeteturu analüüsitulemused näitasid selgelt, millised on majanduslikud piirid õlijäätmete regenereerimisel. Selles osas olid suurimateks takistusteks suur nõudlus õlijäätmete järgi nende kasutamiseks kütusena ja vähene nõudlus regenereeritud õlide järgi.

9. Viidates õlijäätmete regenereerimise eelistamiseks vajalike meetmete keerukusele ja maksumusele, ei esitanud Ühendkuningriigi valitsus vastavate meetmete täielikku nimekirja, vaid tõstatas arutelu regenereerimisettevõtte ehitamiseks ja käitamiseks ühekordse riigiabi andmise kohta seoses vastavate toodete turustamise parendamise programmiga ja võimaluse kohta muuta õlijäätmete maksustamist. Lisaks lubas Ühendkuningriigi valitsus koostada direktiivi ülevõtmise täpse ajakava niipea, kui vastavad meetmed on välja töötatud ja teatas, et arutab komisjoniga kavandatavad meetmed läbi.

10. Kuna komisjon ei pidanud Ühendkuningriigi valitsuse selgitusi piisavaks, et võtta tagasi väidetava liikmeriigi kohustuste rikkumise hagi, esitas ta EÜ artikli 226 alusel 21. novembril 2002 Euroopa Kohtule käesoleva hagi, mis saabus kohtukantseleisse 22. novembril 2002.

11. Komisjon palub Euroopa Kohtul:

1. tuvastada, et jättes vastu võtmata vajalikud õigus- ja haldusnormid muudetud direktiivi 75/439, mis kehtestab liikmesriikidele kohustuse võtta vajalikud meetmed õlijäätmete töötlemisel regenereerimise eelistamiseks, artikli 3 lõike 1 siseriiklikku õigusesse ülevõtmiseks või vähemalt ei ole neist komisjonile teatanud, siis on Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik rikkunud sellest direktiivist tulenevaid kohustusi;

2. mõista kohtukulud välja Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigilt.

IV — Liikmesriigi kohustuste rikkumine

A — *Poolte peamised argumendid*

12. Muudetud direktiivi 75/439 artikli 3 lõike 1 sisu ja ulatuse osas väidab Ühendkuningriigi valitsus, et sellega ei sätestata liikmesriikidele absoluutset kohustust võtta meetmeid õlijäätmete töötlemisel regenereerimise eelistamiseks, vaid et selline kohustus on liikmesriigil ainult juhul, kui tehnilised, majanduslikud ja organisatsioonilised piirangud seda lubavad. Vastasel juhul oleks sama artikli lõigetes 2 ja 3 sätestatud õlijäätmete ringlussevõtu alternatiivsed võimalused. Nõutavad meetmed peavad olema regenereerimise eesmärgi saavutamiseks kohased ja proportsionaalsed.

13. Ühendkuningriigi valitsus toetub oma argumentides otsusele kohtuasjas C-102/97 [4]. Sellest kohtuotsusest ? nii nagu ka kohtujurist Fennelly ettepanekust samas kohtuasjas [5] ? tuleneb, et asjaomane kohustus varieerub sõltuvalt liikmesriigis valitsevast olukorrast ja et liikmesriikidel on muudetud direktiivi 75/439/EMÜ artikli 3 lõike 1 siseriiklikku õigusesse ülevõtmisel lai kaalutlusõigus. Ilmtingimata pole vajalik võtta vastu õigusnorme või sarnaseid meetmeid, vaid arvestades olemasolevatest takistustest tingitud piiranguid, tuleb võtta meetmeid õlijäätmete regenereerimise eelistamiseks. Sõltuvalt piirangute liigist võib olla tegemist järkjärgulise mõjuga või aja jooksul muutuvate meetmetega. Euroopa Kohtu ülesanne seisneb siinkohal selles, et hinnata, kas asjassepuutuv liikmesriik toimis esinevatel asjaoludel proportsionaalsel või ebaproportsionaalsel viisil.

14. Ühendkuningriigi valitsus leiab, et on võtnud kohased ja proportsionaalsed meetmed regenereerimise eelistamiseks ja sellega täitnud muudetud direktiivi 75/439/EMÜ artikli 3 lõikest 1 tulenevad kohustused. Selles osas osundab ta regenereerimist piiravate takistuste väljaselgitamisele, mis on peamiselt majandusliku iseloomuga, nimelt suur nõudlus õlijäätmete järele nende kütusena kasutamise tõttu — ja eriti kivisöejõujaamades (soojusregulaatorina) ja asfalditehastes ? ja vähene nõudlus regenereeritud õlide järele, kuna tarbijad peavad neid kvaliteedilt vähemväärtuslikuks. Lisaks uuris

4 — 9. septembri 1999. aasta otsus kohtuasjas C-102/97: komisjon *v.* Saksamaa, EKL 1999, lk I-5051, punkt 40 jj.

5 — Kohtujurist Fennelly 11. veebruaril 1999 esitatud ettepanek otsuse ettevalmistamisel kohtuasjas C-102/97, viidatud 4. joonealuses märkuses (punkt 20).

Ühendkuningriigi valitsus 2001. aasta märtsis põhjalikult võimalusi, et leida lahendusi nende takistuste kõrvaldamiseks ja selle uurimuse taustal töötati välja meetmed õlijäätmete kasutamise soodustamiseks. Ühendkuningriigi valitsus väitis kirjalikus menetluses, et viimatinimetatud uuringud lõpetati 2003. aasta märtsi keskel ja selle alusel sai Ühendkuningriigi valitsus muudetud direktiivi 75/439 siseriiklikku õigusesse ülevõtmiseks hakata õlijäätmete regenereerimist arendama struktureeritud plaani alusel.

15. Ühendkuningriigi valitsus on seisukohal, et kuna ta võttis tarvitusele aktiivsed meetmed olemasolevate takistuste väljaselgitamiseks, hindamiseks ja ületamiseks, on ta erinevas olukorras võrreldes Saksamaa Liitvabariigiga kohtuasjas C-102/97, kes Euroopa Kohtu otsuse kohaselt ei võtnud konkreetseid meetmeid ja „õigustas muudetud direktiivi 75/439 artikli 3 lõike 1 kohaldamiseks vajalike meetmete täielikku võtmatajätmist ainult tuginedes enda piirangute definitsioonile ja oma riigi territooriumil valitsevale olukorrale".

16. Ühendkuningriigi valitsus rõhutab lõpuks, et siseriiklikult — seoses põletamiseks kasutatavate õlijäätmetega — kehtestatud maksusoodustus ei mõjuta oluliselt regenereeritud õlijäätmete turu ja põletamiseks kasutatavate õlijäätmete turu vahelist ebaproportsionaalsust. Ühendkuningriigis on raske kindlaks määrata regenereeritavate õlijäätmete turuhinda, kuna sellised õlijäätmed on teistes liikmesriikides subsideeritud ja regenereeritavate õlijäätmete transpordikulud on oluliselt kõrgemad kui põletamiseks määratud õlijäätmete transpordikulud.

17. Komisjoni arvates ei ole Ühendkuningriigi valitsus vastupidi toimingutele või täpsemalt uuringutele, millele ta viitab, siiski võtnud vajalikke meetmeid õlijäätmete töötlemisel regenereerimise eelistamiseks. Ühendkuningriigis on olukord direktiivi ülevõtmisel võrreldav Saksamaa Liitvabariigis valitseva olukorraga, mida Euroopa Kohus kohtuasjas C-102/97 ei pea piisavaks. Ühendkuningriigi valitsus ei ole nimelt võtnud konkreetseid meetmeid regenereerimise eelistamise soodustamiseks ja on vaid piirdunud selle kindlaks määramisega, milliseid meetmeid peab selle eesmärgi saavutamiseks tulevikus võtma. Kõnealune valitsus ei ole tegelikult teinud ühtegi muudatust õlijäätmete töötlemisel.

18. Ühendkuningriigi valitsus ei ole ka vaatamata majanduslikele piirangutele kasutanud muudetud direktiivi 75/439 artiklitest 14 ja 15 tulenevat võimalust maksta tekkinud

kulude katmiseks hüvitust. Lisaks soosib komisjoni arvates põletamiseks määratud õlijäätmete eest antav maksusoodustus direktiivi eesmärgi vastaselt õlijäätmete põletamist.

19. Muu hulgas väitis Ühendkuningriigi valitsus suulises menetluses, et majanduslike piirangute kõrval on ka organisatsioonilist laadi takistusi (kütuseks kasutatavate õlijäätmete väga detsentraliseeritud kogumissüsteemi tuleb oluliselt muuta selleks, et õlijäätmeid saaks toimetada regenereerimisettevõtetesse) ja tehnilist laadi takistusi (ebakindlus selles, kas teatud tehnilised meetodid vastavad õlijäätmete koostises järgneva kümne aasta jooksul toimuda võivatele muudatustele). Ühendkuningriigi valitsus märkis, et ta ei ole mitte mingil juhul arvamusel, et vastavate takistuste osas ei ole võimalik mitte midagi ette võtta. Uuringud, mille Ühendkuningriigi valitsus on läbi viinud, on aga praeguses olukorras piisavad meetmed. Edasi viitab Ühendkuningriigi valitsus suulises menetluses esimest korda dokumendile „Waste Strategy 2000", mis võeti vastu jäätmedirektiivi (nõukogu 15. juuli 1975. aasta direktiiv 75/442/EMÜ jäätmete kohta, EÜT L 194, lk 39) raames ja Environmental Protection Act'i alusel, kus tunnustatakse samuti muudetud direktiivis 75/439 sätestatud õlijäätmete regenereerimise eelistamist. Ühendkuningriigi valitsus selgitas ka vastuseks järelpärimisele, et aruanne vastavate meetmete kasutusele võtmise lubatavuse kohta, mis pidi valmima 2003. aasta märtsis, valmis alles 2003. aasta sügisel.

20. Komisjon rõhutas suulises menetluses veel kord, et esitatud uuringud ja aruanded võivad olla ainult aluseks meetmete võtmisele, et eelistada õlijäätmete töötlemisel regenereerimist. Lisaks sellele tuleb võtta ka tegelikke meetmeid.

B — *Hinnang*

21. Esiteks tuleb uurida muudetud direktiivi 75/439 artikli 3 lõikes 1 sätestatud kohustuse — eelistada õlijäätmete töötlemisel regenereerimist — tähendust, mille puhul, nagu ka Ühendkuningriigi valitsus on tõdenud, ei ole põhimõttelisi erinevusi Ühendkuningriigi valitsuse ja komisjoni seisukohtades.

22. Käsitletav artikkel 3 paneb liikmesriikidele mitmeid kohustusi seoses õlijäätmete kõrvaldamisega. Esiteks peavad liikmesriigid võtma kõik nõutud meetmed õlijäätmete

töötlemisel regenereerimise eelistamiseks (lõige 1), mis on direktiivi 87/101 üks peaeesmärke. Edasi peavad liikmesriigid tagama, et õlijäätmete põletamine toimuks keskkonnaohutult (lõige 2). Lõpuks tuleb tagada õlide ohutu hävitamine või kontrollitud ladustamine või ladestamine (lõige 3).

23. Nimetatud kohustused, täpsemalt töötlemisviisid, on liigitatud tehniliste, majanduslike ja organisatsiooniliste teostamiskriteeriumite järgi, st õlijäätmeid võib põletada vaid juhul ja ulatuses, kui nimetatud piirangud ei võimalda regenereerimist. Hävitamist või ladustamist võib kasutada ainult juhul ja ulatuses, milles õlijäätmeid ei regenereerita ega põletata osutatud piirangute tõttu.

24. Viidates tehnilistele, majanduslikele ja organisatsioonilistele piirangutele, määratakse mõlema kohustuse ulatus ja sisu ? käesoleval juhul on küsimus kohustuses eelistada õlijäätmete töötlemisel regenereerimist. [6]

25. Teisalt tuleb tõdeda, et mitte kõik tehnilised, majanduslikud ja organisatsioonilised piirangud, mis võivad takistada regenereerimise eelistamiseks võetavaid meetmeid, ei vabasta liikmesriiki muudetud direktiivi 75/439 artikli 3 lõikes 1 sätestatud meetmete võtmisest.

26. Direktiiviga kohustatakse nimelt liikmesriiki suunavalt sekkuma artiklis 3 sätestatud liigitatud kohustuste täitmisse seoses õlijäätmete töötlemise või kõrvaldamisega, st võtma meetmed nimetatud takistuste või piirangute ületamiseks. See tuleneb ka sellest, et direktiivis endas on nimetatud sarnased meetmed, näiteks artiklites 14 ja 15 nimetatud võimalus maksta õlijäätmete kogumise ja/või kõrvaldamisega tegelevatele ettevõtetele hüvitist. Peale selle oleks vastupidisel juhul direktiivi artikli 3 praktiline mõju oluliselt väiksem. [7]

27. Teisalt võib põhimõtteliselt piisavalt suure — eelkõige rahalise — panusega kõrvaldada teatud piires peaaegu iga majan-

6 — Otsus kohtuasjas C-102/97, viidatud 4. joonealuses märkuses (punkt 39).

7 — Vt otsus kohtuasjas C-102/97, viidatud 4. joonealuses märkuses (punkt 43).

dusliku takistuse, aga ka iga organisatsioonilise ja tehnilise takistuse.

28. Muudetud direktiivi 75/439 artikli 3 lõikega 1 ei kohustata aga liikmesriike võtma artiklis 3 nimetatud töötlemisviiside hulgast ükskõik kui kulukaid meetmeid õlijäätmete regenereerimise eelistamiseks. See muudaks tähendusetuks direktiivis 87/101 esitatud viite „tehnilistele, majanduslikele ja organisatsioonilistele piirangutele".

29. Veel enamgi, kohus on sedastanud oma otsuses kohtuasjas C-102/97, et piirangute sätet tuleb mõista „kui proportsionaalsuse põhimõtte väljendust". [8]

30. Liikmesriigid ei saa seetõttu lihtsalt niisama säilitada olemasolevaid õlijäätmete kõrvaldamise viise seni, kuni õlijäätmete töötlemisel regenereerimise eelistamine on takistatud majanduslike, organisatsiooniliste ja tehniliste piirangute tõttu. Teisalt ei pea nad võtma ülemäära kulukaid meetmeid nende kohustuste täitmiseks.

31. Ühendkuningriigi valitsusel oli selles suhtes õigus, et äärmisel juhul võib liikmesriigis ette tulla selline olukord, kui õlijäätmete töötlemisel regenereerimise eelistamiseks meetmeid ei võeta, näiteks juhul, kui see oleks teostatav vaid ülemäära kulukate majanduslike, organisatsiooniliste ja tehniliste meetmete abil.

32. Nagu komisjon seoses Ühendkuningriigiga rõhutatult väljendas, ei pea liikmesriik niisiis igal juhul „tegema midagi".

33. Samuti ei saa liikmesriiki lisaks kohustada võtma küll teostatavaid majanduslikke, organisatsioonilisi ja tehnilisi, aga mitte eesmärgipäraseid meetmeid regenereerimise eelistamiseks. Sellisel juhul oleks alati võimalik läbi viia regenereeritud õlijäätmete turustamiskampaania, selline meede oleks aga tarbetu või täpsemini tulutu, kuna tarbijatele on selliste õlijäätmete kasutamine majanduslikult vastuvõetamatu ja kui selliste

8 — Otsus kohtuasjas C-102/97, viidatud 4. joonealuses märkuses (punkt 42).

õlijäätmete hind samaaegselt aga ? näiteks majanduslike piirangute tõttu ? vastavate meetmete läbi piisavalt ei alane.

34. Muudetud direktiivi 75/439 artikli 3 lõikega 1 kohustatakse niisiis liikmesriike täies ulatuses võtma meetmeid, mis on vähemalt sobivad õlijäätmete töötlemisel regenereerimise eelistamise eesmärgi [9] saavutamiseks ja mis on tehniliselt, majanduslikult ja organisatsiooniliselt teostatavad ilma ülemääraste kuludeta.

35. Mis puutub selle kohustuse täitmisse käesoleval juhul, siis on Ühendkuningriigi valitsus võetud meetmetena esile tõstnud õlijäätmete regenereerimise takistuste ja nende ületamise kohta aruannete või täpsemalt uuringute koostamise.

36. Toetan komisjoni seisukohta, et selliseid aruandeid või täpsemalt uuringuid ei saa pidada muudetud direktiivi 75/439 artikli 3 lõike 1 mõttes õlijäätmete töötlemisel regenereerimise eelistamiseks võetavateks meetmeteks.

37. Mitmetes direktiivides — nii nagu ka muudetud direktiivi 75/439 artiklis 18 ? kohustatakse liikmesriike koostama aruannet, plaani või sarnast dokumenti enamasti seoses kohustusega edastada see komisjonile. Sellistel juhtudel on nõutavateks ülevõtmismeetmeteks ka juba selliste aruannete, plaanide või dokumentide esitamine.

38. Käesoleval juhul on tegu aga kohustusega võtta nõutavad meetmed õlijäätmete töötlemisel regenereerimise eelistamiseks.

39. Ühendkuningriigi valitsuse teostatud uuringud jms ei mõjuta aga mitte kuidagi nende töötlemisviiside kasutamist või täpsemalt nende edendamist. See võib ennekõike toimuda vastavate uuringute alusel konkreetsete meetmete võtmisega.

40. Mis puudutab programmi „Waste Strategy 2000", mida mainiti esimest korda suulises menetluses ja mida seega ei olnud

9 — Vt otsus kohtuasjas C-102/97, viidatud 4. joonealuses märkuses (punkt 48).

komisjonile liikmesriigi kohustuste rikkumise kindlakstegemiseks ettenähtud ajaks, s. o põhjendatud arvamuses määratud tähtaja lõpuks ülevõtmismeetmena veel esitatud,[10] siis näib see piirnevat vaid muudetud direktiivis 75/439 taotletava üldise eesmärgiga eelistada regenereerimist, ilma selle eesmärgi realiseerimisele konkreetsemalt kaasa aitamata.

41. Lisaks tuleb aga tuvastada, ega Ühendkuningriigi valitsus ei lähtu oma väidetes sellest, et esinesid niivõrd äärmuslikud takistused, et mitte midagi ei olnud võimalik teha regenereerimise eelistamiseks.

42. Ühendkuningriigi valitsuse põhjendused, mille kohaselt nende poolt nimetatud uuringud ja uurimused olemasolevate märkimisväärsete, aga mitte äärmuslike takistuse kohta on asjakohasteks ülevõtmismeetmeteks, ei tundu mulle selles osas samuti veenvad, kuna kõikvõimalike sarnaste probleemide analüüsimine on võimalik ka äärmiselt suurte takistuste esinemise korral, siis kui vastavalt Ühendkuningriigi valitsuse väidetele mitte mingil juhul ei saa liikmesriiki kohustada meetmeid võtma.

43. Eelkõige tuleb tuvastada, kas selgelt on välja toodud nii 2001. aasta märtsis tehtud uuringus, kui ka — Ühendkuningriigi valitsuse poolt suulises menetluses tehtud kokkuvõtte järgi — 2003. aasta sügisel koostatud aruandes lahendusvõimalused eelkõige majanduslike takistuste ületamiseks või täpsemalt erinevad käitumisvõimalused õlijäätmete regenereerimise eelistamiseks.

44. Lisaks tuleneb eelmenetluses Ühendkuningriigi ametivõimude esitatud seisukohast, et uuringud on ainult muudetud direktiivi 75/439 artikli 3 lõike 1 kohaselt võetavatele meetmetele eelnevad meetmed, mis tuleb kõigepealt välja töötada.

45. Euroopa Kohtu ülesanne ei ole tuvastada, milliseid meetmeid Ühendkuningriik oleks pidanud võtma asjaomaste kohustuste täitmiseks.[11] Piisab selle tuvastamisest, et ilmselgelt lubasid olemasolevad tehnilised, majanduslikud ja organisatsioonilised piirangud Ühendkuningriigil meetmete võtmist, et eelistada õlijäätmete töötlemisel regenereerimist.

10 — Vt m.h otsus kohtuasjas C-166/97: komisjon *v.* Prantsusmaa (EKL 1999, lk I-1719, punkt 18) ja otsus kohtuasjas C-103/00: komisjon *v.* Kreeka (EKL 1999, lk I-1147, punkt 23).

11 — Vt otsus kohtuasjas C-102/97, viidatud 4. joonealuses märkuses (punkt 48).

46. Ühendkuningriik ei võtnud aga mitte mingeid sarnaseid meetmeid.

47. Seetõttu tuleb tõdeda, et liikmesriigi kohustuste rikkumise kaebus on põhjendatud.

V — Kohtukulud

48. Kodukorra artikli 69 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna Ühendkuningriik on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb vastava komisjoni taotluse alusel mõista kohtukulud välja Ühendkuningriigilt.

VI — Ettepanek

49. Eeltoodut arvestades teen Euroopa Kohtule ettepaneku:

1. tuvastada, et kuna Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik ei ole vastu võtnud vajalikke õigus- ja haldusnorme nõukogu 16. juuni 1975. aasta direktiivi 75/439/EMÜ õlijäätmete kõrvaldamise kohta, muudetud nõukogu 22. detsembri 1986. aasta direktiiviga 87/101/EMÜ, artikli 3 lõike 1, mis kehtestab liikmesriikidele kohustuse võtta vajalikud meetmed õlijäätmete töötlemisel regenereerimise eelistamiseks, siseriiklikku õigusesse ülevõtmiseks või vähemalt ei ole komisjoni neist teavitanud, siis on Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik rikkunud sellest direktiivist tulenevaid kohustusi;

2. mõista kohtukulud välja Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigilt.